

Μια ψυχή που είναι να βγει...

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Την περασμένη Παρασκευή ένας σπουδαίος Ιάπων χορευτής και χορογράφος, ο Σαμπούρο Τεσιγκαουάρα, έδωσε παράσταση στο Μέγαρο Μουσικής. Η σύμβουλος της στήλης για τις αρμοδιότητες της Τερψιχόρης με ενημερώνει ότι η τέχνη του Τεσιγκαουάρα απευθύνεται στους μυημένους και ότι για τους μη έχοντες την επαρκή παιδεία ο Τεσιγκαουάρα είναι «δύσκολος». Τη συγκεκριμένη παράσταση παρακολούθησε ο πρώην πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης μετά της συζύγου του. Κατά τη μαρτυρία φίλης, η οποία καθόταν ακριβώς πίσω του, ενώ στο τέλος η κυρία Σημίτη χειροκρότησε (με όσο ενθουσιασμό της επιτρέπει τέλος πάντων η αστική αγωγή της), ο πρώην πρωθυπουργός έδειχνε ανόρεχτος, τολμών να πω βαριεστημένος, και μάλλον δεν έκανε καν τον ελάχιστο κόπο να δείξει ότι χειροκροτεί. (Προσωπικώς, τον καταλαβαίνω απολύτως!..)

Το αναφέρω διότι το βράδυ της Παρασκευής ο Κ. Σημίτης είχε ήδη δώσει τη συνέντευξη στην οποία τάχθηκε ανοικτά υπέρ της αναδιάρθρωσης του χρέους. Αν η εμπειρία που είχε εκείνο το βράδυ (μία ώρα σόλο του Τεσιγκαουάρα, όχι παιξε γέλασε!..) είχε προηγηθεί της συνέντευξης, θα μπορούσα να εξηγήσω την έκκλησή του να προχωρήσει η Ελλάδα στην αναδιάρθρωση. Αφού όμως η συνέντευξη προηγήθηκε της δοκιμασίας του (για την οποία ειλικρινώς τον συμπονώ), γιατί το έκανε, προκαλώντας απογοήτευση και απορία σε ανθρώπους οι οποίοι εξακολουθούν να τον εκτιμούν;

Η εκδοχή του βαθέως ΠΑΣΟΚ, που κρατεί σε αιχμαλωσία τον πρωθυπουργό, είναι εν προκειμένω α-

Τζα! Κου-κου! Πικαμπού! Διαλέξτε λεζάντα, κατά την προτίμησή σας...

πλοϊκή όσο και οι θέσεις τους για πολύ σοβαρότερα ζητήματα: «Το έκανε για να τη σπάσει στον Παπανδρέου» - εκδοχή ανάξια λόγου, ως μην ασχοληθούμε μαζί της περισσότερο. Κάποιοι άλλοι υποστηρίζουν ότι απηχούσε απόψεις ορισμένων γερμανικών κύκλων

για το μέλλον του ελληνικού χρέους. Αλλά και αυτή η εκδοχή μου φαίνεται ανεπαρκής. Συνθέτοντας, λοιπόν, τις απόψεις τακτικών συνομιλητών του, καταλήγω στην ερμηνεία ότι διетύπωσε τη συγκεκριμένη πρόταση για τον λόγο ότι δεν ήθελε να πε-

ευθώς πως η σημερινή κυβέρνηση είναι τελείως ανίκανη να χειριστεί την κρίση και πρέπει να φύγει, οπότε «μια ψυχή που είναι να βγει, ας βγει να τελειώνουμε...». Τώρα, όσον αφορά το κατά πόσον η θέση του πρώην πρωθυπουργού ήταν χρήσιμο να διατυπωθεί ευ-

θώς, ας μου επιτραπεί να αμφιβάλλω. Αλματα της λογικής σε συλλογισμούς που αφορούν τόσο σοβαρά θέματα ούτε επιτρέπονται ούτε εξυπηρετούν...

Ιαν Ντάνκαν Σμιθ

Σχετικά με το χθεσινό σημείωμα («Χρειαζόμαστε Τσόρτσιλ, αλλά έχουμε μόνον Ατλν», ο αναγνώστης Γ. Μ. επικρίνει τον γράφοντα, επειδή υποτιμά τον Κλέμεντ Ατλν. Είναι αλήθεια ότι ο Ατλν («σταμάτησε μπροστά μου ένα άδειο ταξί και από μέσα βγήκε ο κ. Ατλν», είναι μία άλλη κακία που έχει πει εις βάρος του διαδόχου του στην πρωθυπουργία ο Τσώρτσιλ...) δεν ήταν αμελητέα προσωπικότητα. Γι' αυτό εξάλλου τον επέλεξε ο Τσώρτσιλ για το υπουργικό συμβούλιο του πολέμου. Εν σχέσει με τον Τσώρτσιλ, πάντως, ήταν κατά πολύ υποδεέστερος.

Όμως, ο επιστολογράφος κάνει και μία ενδιαφέρουσα υπόδειξη: «Θα ήταν προτιμότερο να είχατε χρησιμοποιήσει το σχόλιο που έκανε το 2002 εις βάρος του τότε προπονητή τους ο αρχηγός της Εθνικής Αγγλίας Γκάρεθ Σάουθγκεϊτ, όταν η ομάδα του αποκλείστηκε από τη Βραζιλία στους ημιτελικούς του Παγκοσμίου Κυπέλλου το 2002: «Περιμέναμε τον Γουίνστον Τσώρτσιλ και μας προέκυψε ο Ιαν Ντάνκαν-Σμιθ»». (Για όσους ενδεχομένως δεν τον γνωρίζουν, ο Ιαν Ντάνκαν-Σμιθ, σήμερα υπουργός Εργασίας στην κυβέρνηση Κάμερον, υπήρξε ο πλέον αποτυχημένος αρχηγός των Συντηρητικών μετά τον πόλεμο). Νομίζω, αγαπητέ Γ. Μ., ότι το σχόλιο αυτό θα ήρμοζε αν είχαμε πρωθυπουργό κάποιον άλλο που εποφθαλμία τη θέση, αλλά ας μην ξύνουμε πληγές...

Μακάρι!

«Μπορείτε να αγοράσετε τον Φωτόπουλο της ΓΕΝΟΠ; Εμείς θα σας δώσουμε προίκα τη ΔΕΗ». Σύμφωνα με διασταυρωμένες πληροφορίες της στήλης, η παραπάνω πρόταση έγινε από κυβερνητικό παράγοντα σε επίδοξο επενδυτή...

Το χιούμορ του ΓΑΠ

Για το ίδιο θέμα γράφει -προφανώς εν θερμώ- ο αναγνώστης Β. Α.: «Ενδιαφέρον το άρθρο σας, αλλά λάθος σε αρκετά σημεία. Ο πρωθυπουργός της χώρας μας ουδέποτε ενδιαφέρθηκε να είναι αρεστός στο κόμμα του. Στο εξωτερικό, ναι. Το κόμμα, η πρωθυπουργία ήταν απλώς ένα μέσο για να πετύχει τον σκοπό του. Είμαι σίγουρος ότι όταν πέφτει για ύπνο (που είναι απαραίτητος για να έχει δύναμη την επόμενη μέρα) φαντάζεται ότι κερδίζει το Νόμπελ - ένα Νόμπελ, οτιδήποτε, φθάνει να έχει διεθνή αναγνώριση... Όσον αφορά τα ψέματα, δεν είναι αλήθεια. Ο πρωθυπουργός ουδέποτε είπε (στα σοβαρά) ότι λεφτά υπάρχουν. Ένα αστεϊάκι έκανε (και, ως γνωστόν, το χιούμορ είναι δείγμα ευφυΐας), αλλά δυστυχώς κανείς δεν έχει το μέγεθος της διανοίας του να το αντιληφθεί. Αυτός φταίει που εμείς είμαστε πλιθίοι και το πιστέψαμε; Άλλωστε, κ. Κασσιμάτη, εσείς όταν λέτε ένα ανέκδοτο, τι κάνετε; Λέτε στους φίλους σας «τώρα, παιδιά, θα πω κάτι αστείο»; Οχι, βέβαια! Το λέτε και περιμένετε οι άλλοι να γελάσουν. Και να μη γελάσουν, πάλι δεν θα τους πείτε «αστείο ήταν, γελάστε»!..».